

Yorick
Goldewijk
De boom
die een
wereld
was

Met illustraties van Jeska Verstegen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De gewone pad en het vogelbekdier

De gewone pad was het niet eens met zijn naam.

‘Vanaf nu noemen jullie me buitengewone pad,’ zei hij tegen het vogelbekdier toen ze samen zaten te lunchen aan de voet van de boom.

‘O ja?’ zei het vogelbekdier terwijl ze met een zelfingenomen grijns op haar kop een worm zat weg te kauwen. ‘Wat is er dan zo buitengewoon aan jou? Alles is zo gewoon als maar kan. Nee, dan ik: ik heb de bek van een eend, de kop van een mol, en mijn staart lijkt wel op die van een bever.’

‘Dus?’ zei de gewone pad tussen twee malse vliegen door. ‘Wat is er dan bijzonder aan de bek van een eend? Die hebben alle eenden ook! En alle mollen die ik ken hebben een moltenkop. Ze zouden jou gewoon vogelbekdier moeten noemen. Niks bijzonders aan.’

Het vogelbekdier, dat juist altijd bijzonder trots was geweest op haar schitterende snavel, verslikte zich zowat in haar worm.

‘Ik leg eieren!’ riep ze uit.

‘Ik ook,’ zei de gewone pad.

‘Maar ik ben een zoogdier!’

‘Dus? Er zijn zoveel zoogdieren. Soms lijkt het wel of zowat iedereen tegenwoordig een zoogdier is.’

‘O ja?’ riep het vogelbekdier uit. ‘En wat maakt jou dan wel zo buitengewoon?’

‘Genoeg,’ zei de pad. ‘Ik heb bijvoorbeeld maar vier poten. Terwijl tachtig procent van de dieren zes poten heeft. En wat dacht je van vleugels? Hoeveel dieren hebben er wel geen vleugels? Ik denk zo’n beetje alle vogels. Nou, dat zijn er een hoop. Vrij afgezaagd dus, vleugels. Maar die heb ik dus niet. Of kieuwen. Heb ik ook niet. Moet je eens naar de zee gaan. Mijn neef is daar geweest: allemaal kieuwen. Mijn neef werd daar aangestaard alsof hij zo uit de ruimte was gekomen. Als je dat gewoon noemt, dan weet ik het niet meer.’

Het vogelbekdier dacht even na.

‘Ja hallo,’ zei ze toen, ‘zo kan ik het ook. Ik heb ook geen vleugels, of zes poten, of kieuwen. Dus dan ben ik ook buitengewoon. Ook al heb ik een mollenkop en een eendensnavel.’

‘Oké,’ zei de gewone pad. ‘De buitengewone pad en het buitengewone vogelbekdier.’

‘Afgesproken.’

Terwijl ze allebei heel tevreden met hun buitengewone zelf in stilte verder lunchten, klonk er een kuchje achter hen. Ze keken om en zagen uit de struiken iets ongelooflijks tevoorschijn kruipen. Iets met ogen als zeepokken, een staart als een slakkenhuis en een huid als honderdduizend kiezelsteentjes. Iets dat zo uit de ruimte leek te zijn gekomen. En die kleuren!

Rood en blauw en groen en geel en paars en oranje en alles wat daar tussenin zat.

‘Dag plebs,’ zei het. ‘Ik zag jullie bijna niet, zo onopvallend zijn jullie.’ Het knikte misprijzend naar de snavel van het buitengewone vogelbekdier. ‘Leuk geprobeerd.’ Een schrikbarende lange tong rolde uit zijn bek, waarmee het met het grootste gemak een vlieg uit de lucht plukte. ‘Toedelo, grijze muisjes,’ zei het al smakkend, en het verdween tussen de struiken.

‘Wat was dat?’ vroeg de buitengewone pad hees.

‘De panterkameleon,’ zei het buitengewone vogelbekdier bits.

‘Wat een uitslover,’ zei de buitengewone pad.

‘Zeg dat wel,’ zei het buitengewone vogelbekdier.